

за неговото усвояване. В тях са и всички наследени и съхранени трудови и обредни практики, подчиняващи и подчинени на всяка конкретна географска среда и на стремежа за превръщането ѝ в културно пространство. Сиреч, потребното култивиране на природното, превръщането на профанното в културно.

Природните дадености „говорят“ с езика на онези, които общуват с тях и „функционират“ съобразно конкретните им потребностите. Или казано иначе, те са осмисляни съгласно своите представи, както и моделирани и практически, за да отговорят на тези потребности.

Може да се каже, че в този процес е налице определена цикличност, повторемост и обновяване, ярко проявени в топонимичната система.

В голяма степен това се осъществява чрез модела на фолклорната история (Живков, 1981:118-124) и особено на онази част от нея, интерпретирана в легенди и предания, представляващи нейна матрица, стимулиращи живота и възпроизводството ѝ. И това е съвсем логично, като се има предвид мястото и ролята им в системата на наративите. В едните, при създаването на топонимите, доминира представата за света, а при другите основно ядро е конкретното местно знание с функцията му на народна история. (Живков, 1981: 161) Във всички случаи те са част от стройна ценностна система.

Както всичко, превърнало се в устойчив елемент на културната система, така и създаването и утвърждаването на топонимията е дълъг динамичен процес със закодирана информация от всеки етап в него, превръщайки топоса в културен текст. Неговата многоаспектност предоставя възможност за различен подход при разчитането му. Местното знание, вътъкано в легенди и предания с директна съотнесеност спрямо обредно-сакралния цикъл, е една от тези възможности. Затова може да се каже, че водещ подход към проблематиката ще бъде етноложко-фолклористичен.

Този подход е благодатен и продуктивен и спрямо другата